

Lék na generální nudu

Jan Mikulášek se v Divadle Petra Bezruče chopil Puškinova Evžena Oněgina takřka autorsky ve vlastní dramatinizaci, režii i hudebním doprovodu; akcentuje přitom básnický charakter předlohy. Scénograf Marek Cpin uzavřel hrací prostor do stíněného šlechtického pokoje, na jehož čistě bílém pozadí dobře vynikají výrazné kostýmy, zvláště extravagantní róby dam. Taťána v závěru inscenace v mohutné paruce a svůdně upnutých šatech evokuje secesní krásku od Gustava Klimta. Dojem výtvarně působivého obrazu podtrhuje i výrazné líčení a „nemístné“ rekvizity jako pingpongová páčka v rukou Oněgina.

Mikulášek text radikálně seškrtal a pro vyjádření obsáhlejších pasáží využil jevištní zkratku: Oněginův znuděný, monotónní společenský život v Petrohradě naznačil úsporně, ale účinně opakováním krátké sekvence, jejíž tempo se stále stupňuje a vrcholí dvouslovnou ústní přestřelkou mezi Oněginem a sluhou. Díky razantní úpravě textu se příběh bez zbytečných řečí velmi rychle posouvá vpřed a zároveň vzniká prostor pro zklidněné, poeticky zpomalené výstupy.

Režisér předlohu neaktualizuje, ale nechává jednoduše vyznít nadčasový milostný příběh. Takřka všechny postavy však vyhrocuje jako směšné karikatury (snad viděné očima Oněgina): potrhle rozčuchaný Lenský se neustále přihlouple směje na plné kolo, Olga je koncentrátem hlouposti a banality... Vedlejší zápletky jsou seškrtány, dokonce ani vztah Lenského s Olgou netvoří dostatečně silný pandán k hlavnímu milostnému tématu. Veškerá pozornost diváka se soustředí k ústřednímu páru a k nezadržitelně se blížícímu tragickému závěru.

Mezi nesnesitelnými a směšnými postavami se pohybuje Oněgin, zachvácený nepřekonatelnou všeobjímající nudou, ze které není úniku ani na venkově, ať už v hovorech s přítelem Lenským nebo v milostném flirtu. Odstrkovaná a melancholická Taťána se rodině sice vymyká, ale ve své horoucí zamilovanosti je nakonec také směšná: během jejího vyznání se v pozadí objeví kýčovitě rudé srdce, přes nějž se sypou růžové plátky. Radikální zlom nastává zabitím Lenského. Jediný okamžik proměňuje nudou obrněného Oněgina v nešťastlivce litujícího svého činu, v melancholika a vyhnance. Zároveň si začíná cenit Taťániny odvahy a vyznání a probouzí se v něm touha. Setkání po letech zažehne v kdysi netečném Oněginovi nečekanou srdečnost a vášeň tak mohutně, že svým vyznáním popíše všechny plochy na scéně. Taťána však vyžrála, provždy se rozhodla zapouzdřit své city, a tak jeho čmáranice nemilosrdně maže. Aby přežila, proměnila se idealizovaná Taťána v krásnou, elegantní, ale chladnou dámu. Oněgin konečně opustil svou nezaujatou polohu, ale jeho lidskost se probouzí příliš pozdě.

Tomáš Dastík v titulní roli už svým zevnějškem (totiž oholenou hlavou a na muže nezvykle výrazným líčením) a věčně nezaujatým, jakoby nepřítomným, i když kultivovaným hlasem, připomíná monstrum. Výraz jeho tváře se vždy vrací do neutrální, poněkud pohrdavé masky. Ve společnosti těká pohledem a dává tak znát, že je nesvůj. I Taťána (Tereza Vilišová) ve společnosti vyčnívá svou uzavřeností a plachými pohledy. Na rozdíl od hlučné sestry Olgy se ve vypjatých momentech vyjadřuje jen vzrušeným šepotem. Určitou dávkou infantilnosti podtrhuje v první části kostým a rekvizita létajícího draka.

Jan Mikulášek vytvořil u Bezručů nepřehlédnutelnou, výrazně herecky i výtvarně stylizovanou inscenaci, která i přes osobitý přístup zůstává věrná původnímu příběhu.

MARKÉTA DOLNÍČKOVÁ, Divadelní noviny č. 18

Prožitá hloubka nejčistšího z citů

Největší obdiv si zaslouží ústřední dvojice, Tomáš Dastlík a Tereza Vilišová, která se s tímto omezením dokáže bravurně vypořádat, což je ještě umocněno uvědoměním, že celé představení je ve verších.

Tomáš Dastlík tak po odchodu Jana Hájka do pražského Národního divadla dává již poněkolkáté jasně najevo, že Hájkovu pozici herce, na kterého se v Ostravě cíleně chodí, zaujme právě on. Tereza Vilišová své výlučné postavení mezi místními mladými herečkami zcela s přehledem potvrzuje. Právě v její tváři se zračí každý záchvěv ženina nitra tak čistě, že by už nemusela používat slova. Na malém prostoru svého obličejce rozehrává velké divadlo vnitřního boje, který Taťána ve vztahu k Oněginovi zakouší.

Režisérovi se v tomto představení podařilo vyjevit lásku v její nejčistší podobě. Dnešní doba totiž takovým emocím a podobnému zpracování vůbec nepřeje. Láska bývá buď zlehčována, zesměšňována nebo je jen svou vlastní karikaturou. A výpověď je to navýsost aktuální, jelikož láska se mnohdy transformuje do jiné podoby, třeba do partnerství, které zase s sebou často nese potřebu činit zásadní rozhodnutí, což se v tomto případě Oněginovi vůbec nedaří.

Obdiv zaslouží i odvaha převést Puškinovy verše na divadelní prkna. S jistou mírou nadsázky by se totiž dalo tvrdit, že v dnešní době poezii skoro nikdo nečte. Dokonce ani ti, kteří ji sami píšou. A tady verše slyšíme ze scény. Stávají se tak součástí promyšleného soustrojí divadelní inscenace. Vše dohromady vytváří účinnou rozbušku, která vtáhne diváka plně do děje, nedá mu vydechnout a na konci mu dopřává nevídanou situaci – emocionální výbuch, kdy má společně s hlavními představiteli slzy v očích.

Divadlo Petra Bezruče otevírá svou Srdcervoucí sezónu ve velkém stylu. Jan Mikulášek v Evženovi Oněginovi dotáhl svůj rukopis téměř k dokonalosti a servíruje zážitek opravdu nevídaný. Oba představitelé hlavních rolí by si přinejmenším zasloužili nominaci za herecké výkony v každoročních divadelních anketách.

úryvek z recenze PATRIKA HRONKA, Literární noviny 2007-45

A.S.PUŠKIN: EVŽEN ONĚGIN

Bezruči se vrhli na klasiku školních čítanek a v nové sezóně, která nese název „srdcervoucí“, se rozhodli uvést Puškinova Evžena Oněgina.

Ilona Smejkalová společně s Janem Mikuláškem vyšli z dramatisace Jaroslava Janovského, kterou ovšem – jak je to u Bezručů v poslední době běžné – svérázně upravili. Jejich Oněgin (vynikající Tomáš Daslík) sice zůstává oním dandym, jehož válkuje nuda všedního života a který se marně snaží nalézt pobavení, dokázali však příběh zbavit všech zaběhnutých klišé a nabízejí velkolepou, výtvarně stylizovanou podívanou. Puškinovy verše pak Mikulášek často nahrazuje poetickými, ryze divadelními obrazy. Pokud se diváci těší na známou pasáž: „Já píši vám, co mohu více!“, dočkají se rozhodně netradičního pojetí.

PAVLA BERGMANNOVÁ, Reflex č. 43/2007

Evžen Oněgin, nudící se a láskou zmítaný...

Na podzim, tedy začátkem sezony 2007/2008 měl v ostravském Divadle Petra Bezruče premiéru Evžen Oněgin. Tento příběh všichni jistě dobře znáte ze školních lavic jakožto román jednoho z velikánů ruské literatury – Alexandra Sergejeviče Puškina. Je psán ve verších. A jinak tomu není ani u scénáře režiséra Jana Mikuláška, který si text pro svou inscenaci sám upravil podle překladu Jaroslava Janovského a Milana Dvořáka.

Právě verše dodávají příběhu, který se bez jediné pauzy odehrává na malé scéně, na působivosti, křehkosti, vtipnosti a v závěru dojímavosti. Scéna Marka Cpina je prostá, představuje ji jeden šlechtický pokoj v bílé barvě, pár židlí, krb, několik lampiček, dveře. Nábytek se několikrát jednoduše přestaví a tak se mění místa děje – dům Oněgina, dům Larinových, salon, ve kterém se později setkává Oněgin s Taťanou. Celkově tento uzavřený prostor vyzařuje pocit stísněnosti. Na pozadí jednoduché scény vynikají lehce stylizované kostýmy, doplněné u žen o rozčuchané paruky a u mužů o výrazné líčení. Stylizovanost je patrná i v hereckém vyjadřování. Postavy tak – i díky kostýmům – působí téměř jako nějaké figurky. O stísněnosti nemůžeme mluvit v souvislosti s Mikuláškovou autorskou hudbou, která naopak velice citlivě střídá jemné a vášnivější tóny a podkresluje tak vždy dokonale atmosféru děje.

Začátek příběhu má spád. Vše se odehraje rychle. Znuděný Oněgin (Tomáš Daslík) přijíždí z Petrohradu na venkov, kde mu dělá společnost jediný přítel, básník Lenský (Lukáš Melník). Díky záměrné grotesknosti v předvádění běžných činností, kterými se zde Oněgin snaží zabavit, např. v předvádění jízdy na koni nebo v hraní ping-pongu, má divák úsměv od ucha k uchu. Ale ve chvíli, kdy se Oněgin seznámí s krásnou a vznešenou Taťanou, kdy v ní vzbudí lásku, kterou zatím sám neopětuje, kdy zradí přítele Lenského a nešťastnou náhodou ho zabije v souboji, tento úsměv pomalu ztuhne. Po smrti Lenského chce Oněgin nalézt klid v cizině, ale to se mu nepodaří. Když se po letech vrací, Taťána je už provdána. A když jí Oněgin vyzná lásku, nechce zradit svého muže a odmítne ho.

Celá inscenace se soustředí právě na vztah Oněgina a Taťány, který stojí po celou dobu v popředí a je znázorněn zajímavým a originálním způsobem, který dojmá k slzám diváky i samotné herce. Pro Mikuláška není problém ani to, že to podstatné, co se mezi Oněginem a Taťanou stane, se odehraje vlastně v dopisech. Celá záležitost je vyřešena dojemným monologem Taťány, v podání výborné Terezy

Vilišové, která v tomto momentu jakéhosi citového vyvrcholení dokáže působit velice zranitelně. Oněgin Tomáše Dastlíka pak popíše černým fixem téměř všechny stěny v pokoji. Místnost se mění v obrovský dopisní papír, na kterém Evžen roztřeseně vyjádří svůj hluboký cit. Když je odmítnut, ztrácí poslední naději, že by konečně mohl dát svému životu smysl. „Ach... já píši vám...“

Zdá se, že Bezručí svou letošní „srdcervoucí“ sezonu začali opravdu na jedničku. Evžen Oněgin by mohl být snad i jedním z favoritů letošního ostravského divadelního festivalu, který je teprve před námi.

Michaela Celárková , www.nekultura.cz, 8.1.2008

Evžen Oněgin

Pokud má kdokoliv odpor k veršům v psané podobě, anebo si je už vůbec nedokáže představit na jevišti, měl by vážít svou cestu na inscenaci Evžena Oněgina do ostravského Divadla Petra Bezruče. Tvůrcům se zde totiž podařilo znamenitě skloubit dvě roviny (poezii a divadlo) a vytvořit tak z veršované předlohy Alexandra Sergejeviče Puškina živoucí představení.

Talentovaný režisér Jan Mikulášek se na této scéně po roce a půl vrací k ruské klasice. Již dříve zde totiž představil svůj pohled na Čechovovy Tři sestry a nyní se velmi odvážně pustil do výzvy přinejmenším stejně významné – do původní dramatisace jednoho z nejslavnějších milostných příběhů všech dob.

Na výtvarném provedení se již tradičně podílel Mikuláškův dvorní spolupracovník, Marek Cpin, který herce oblékl do stylizovaných kostýmů a zasadil je do čistého, bílého pokoje. Když se k tomu přidá velké, skoro až patetické gesto, opakování replik či pohybu a emotivní hudba, kterou si Mikulášek sám složil, dá se skoro pochybovat, zdalipak verše v tomto prostředí nepůsobí nepatřičně nebo se snad úplně neztrácejí. Verše však tvoří organickou součást divadelní inscenace a zcela přirozeně plynou z úst jednotlivých představitelů. Především na začátku představení je v nich a v pohybu dokonce zakódován i vtip. To se postupně mění a převahu získává nejčistší cit propuknuvší mezi Oněginem a Taťanou.

Evžen Oněgin, v podání Tomáše Dastlíka, prochází překotným vývojem, kdy se ze znučeného a životem unaveného hejska stává díky setkání s Taťanou Larinovou (Tereza Vilišová) láskou zmítaná a nakonec i uštvaná zvěř. Právě z neschopnosti se vzájemně potkat vyrůstají nejsilnější dramatické situace a dávají oběma hlavním představitelům jedinečnou příležitost vyniknout. Herecké výkony této dvojice jsou nejvýraznější složkou ostravské inscenace. Tomáš Dastlík navazuje na své předchozí velké role (např. Macbeth) a předvádí další vyzrálý výkon. Tereza Vilišová zcela s přehledem potvrzuje své výlučné postavení mezi místními mladými herečkami. Právě v její tváři se zračí každý záchvěv ženina nitra tak čistě, že by už nemusela používat slova. Na malém prostoru svého obličeje rozehrává velké divadlo vnitřního boje, který Taťána ve vztahu k Oněginovi zakouší. Režisérovi Janu Mikuláškovu se jeho odvaha vyplatila a společně s herci se mu podařilo vyjevit lásku v té nejčistší podobě, i když vše kolem je navýsost stylizované. Každý tak má jedinečnou příležitost sledovat vývoj milostného vzplanutí hlavních hrdinů s jeho propady, se všemi záblesky naděje a také s onou bolestí, která ho může provázet. A právě v bolesti celý příběh končí a ta je zde zcela naplno prožitá. Všechny složky inscenace dohromady vytváří účinnou rozbušku, která vtáhne diváka plně do děje, nedá mu vydechnout a na konci mu dopřává nevídanou situaci – emocionální výbuch, kdy má společně s hlavními představiteli slzy v očích.

Patrik Hronek, www.tiscali.cz, 28.1.2008

Semhle tamhle s divadlem / Analýza inscenace Evžen Oněgin

V roce 2007 se rozhodl tehdejší umělecký šéf Jan Mikulášek zinscenovat v rámci Srdcervoucí sezóny Divadla Petra Bezruče Puškinův román ve verších, Evžena Oněgina. Premiéra představení byla naplánovaná hned v říjnu toho roku, konkrétně 5. Tehdy ještě režisér, generačně patřící k nejčastějším návštěvníkům divadla, nemohl tušit, že se jeho inscenace stane v podstatě kultovní. Možná také proto se Oněgin na repertoáru drží už třetí sezónu a dle návštěvnosti lze očekávat, že tam ještě nějakou dobu vydrží. Vedle divácké oblíbenosti je úspěchem také ocenění za režii v rámci udílení cen Českého literárního fondu.

Mikulášek vychází z překladu Michala Dvořáka a dramaturgie Jaroslava Janovského, text si klasicky upravil podle svých potřeb a to opět do té míry, že vzniká v podstatě autorská inscenace. V souladu s předlohou však ve své úpravě zachovává režisér veršovanou podobu, ačkoliv děj osekává na to nejnужnější. Veškeré odkazy a vedlejší zápletky, které nalezneme v originále, dokonce i vztah Lenského s Olgou, jsou zde odsunuty na okraj a středobodem dění se stávají Oněgin a Taťána. Milostný příběh je to klasický, postavy typizované. Stejně dobře by se mohly jmenovat jinak a děj se odehrávat v jiném prostředí, inscenace by na své efektivitě rozhodně neztratila. Scénu a kostýmy připravil již poněkolkáté ve spolupráci s režisérem výtvarník Marek Cpin. Záměrem bylo vytvořit jakýsi romantický pokoj pro panenky. Bíle vymalovaný pokoj obsahuje dále už jen krb, dveře a několik židlí. Na jeho čelní straně jsou namalované stromy, na zadní stěnu je zavěšeno zrcadlo. To jakoby upomínalo na Puškinův princip zrcadla (město-vesnice, Olga-Taťána, Oněgin-Lenský). Lehce stylizované kostýmy v pastelových barvách jsou doplněny rozčuchanými parukami u žen a výrazným líčením u mužů. Stylově je historizující pouze mužské šaty, celkové vzezření dívek opravdu připomíná porcelánové panenky. To se ovšem změní v závěru inscenace, kdy se postavení Taťány a Oněgina prohodí. On už není tak sebevědomý, stala se z něj jakási morální troska, zatímco ona z dítěte vyrostla v ženu - smutnou, zádumčivou a krásnou. Oněgin nepovšimnut sedí na svém cestovním kufru, oblečen v rozhalenou košili a sako, dokazující jeho morální a především společenský úpadek, zatímco Taťána, jež se stala na večírku středem pozornosti, nosí elegantní dlouhé šaty. Ty nejsou oproti očekávání červené (ačkoliv z hovoru jasně vyplývá, že červené jsou) nýbrž černé, podtrhující tak sice její ženskost, ale zároveň také smutek. Hudbu si již tradičně napsal Mikulášek sám, v souhře s pojetím celé inscenace tak hudba podbarvuje ty nejzávažnější promluvy, dokresluje atmosféru při němohrách. Spolu se změnou osvětlení je však také využita jako přechod mezi jednotlivými scénami. Oněgin, petrohradský dandy, jež vede stejně zbytečný život, jako je sám zbytečný pro společnost. Jeho otrávenost je znázorněna hned v úvodní němohře, kdy jsou ze stropu spuštěny několikery tmavé společenské šaty, pohybující se monotónně jako přízraky, kterými se lidé na večírcích pro znučeného Oněgina stávají. Zatímco společnost se královsky baví, on mezi nimi prochází a marně hledá rozptýlení. Vyvrcholením se stává slovní přestřelka mezi Oněginem a sluhou Guillotem. Tento výstup se opakuje stále dokola, jeho tempo se však zrychluje. Jednotlivé sekvence odděluje zhasnutí světel, doba před jejich opětovným rozsvícením se také zkracuje. V závěru tak stačí jedna Oněginova otázka a sluhovo přikývnutí. Režisér prvku cyklizace a rytmizace využívá v představení hned několikrát. Třeba hned ve scéně následující, kdy se Oněgin ocitá na vsi, kam přijel převzít dědictví strýci. Zprvu nadšen touto změnou upadá po pár měsících opět do stereotypu, z něj jej nedokáže vytáhnout ani jeho nově nabytý přítel, básník Lenskij. V němohře si Oněgin stěžuje na nudu několikrát opakovanými, stále se zrychlujícími sekvencemi znázorňujícími četbu, hraní ping-pongu, jízdu na koni a pití na večírcích. Ze stropu spuštěné společenské šaty zastupující hosty se v inscenaci objeví ještě jednou a to na večírku, kdy se Oněgin po letech v cizině vrací zpět do Petrohradu. Oproti úvodu jsou však v bílé barvě opět tak kontrastující Oněginově tmavému obleku. Ono již zmiňované zrcadlo funguje

v několika scénách jako okno, za nímž se projevují skryté tužby obou hrdinů. A tak se nám rozsvítí růžově a zasype se růžovými plátky při Taťanině zamilovaném dopise. Mnohými očekávané "Já píši Vám..." se zde ovšem nedostavuje a ne jeden divák může být zklamán. Na druhou stranu můžeme tento režisérův záměr vykládat jako snahu o aktualizaci. Mikulášek nechce, aby divák dostal to, co očekává. Všechny ty textové škrty mají tedy logické vysvětlení. Co ovšem není řečeno, je vyjádřeno jinak. V inscenaci se objevují němohry, náznaky a symboly, opakující prvky. Není třeba slov, aby divák pochopil a především plně procítil, co se na jevišti odehrává. Zatímco Taťanin dopis je psán v klidu na stolku v rohu pokoje, doplňován padajícími růžovými plátky v okně a podmalován jemnou hudbou, Oněginovy dopisy po jejich setkání v Petrohradu jsou prodchnuty vášní. Evžen stržen prudkým citem popisuje bílé zdi a odřikává bolestně obsah dopisů. Taťána mu však neodpovídá. Každou další obálku hází do krbu. Konečně to Oněgin nevydrží a přijde si pro odpověď osobně. Ta je však stejně chladná jako její majitelka. Aby zamilovanému svá slova zdůraznila, maže jeho písmo ze zdi ve stejných mukách, jako byly psány. Již klasickým se u Mikuláška stává použití několika židlí otočených směrem k publiku. Jako rekvizity vykreslující prostředí jsou zcela dostačující a dle situace jsou využívány k nejrůznějším obrazům. Herci si je podle potřeby přinášejí a odnášejí ze scény. Například obraz v domě U Lariných, tedy jejich seznámení se s Oněginem. Čtyři postavy sedí vedle sebe a zasněženě diskutují. Na tvářích každého z nich však můžeme číst, co si doopravdy myslí, aniž by to o sobě věděli vzájemně. Jen Lenský s Olgou tuto "nekontaktnost" dlouho nevydrží a, posadivše se čelem k sobě, zamilovaně švitoří. O totéž se s Oněginem pokouší stará Larina, její společník se však neotočí ani kdyby jej mučili a raději si přihne z nenáviděné brusinkové šťávy. V podstatě obdobně je použito židlí také v závěru, při večeři u Taťány. Není potřeba talířů ani jídla, cinkání příboru a žvýkání imaginárního sousta je všeříkající. Až na to, že jediný, kdo cinká je generál a občas, aby se neprozradil, také Oněgin. Jestliže používá režisér nějaký prostředek s oblibou, je to krom židlí jednoznačně také zacházení s mrtvolami. Hned v úvodu je to mrtvola Oněginova strýce, kterého tento nachází po svém příjezdu na ves ležet mrtvého na pohovce. V zápětí je ze scény odtažen jako nepotřebný kus rekvizity. Stejně tak se postupuje při scéně souboje s Lenským. Ten pro zvýšení napětí neprobíhá klasicky. Soupeři sedí na židlích, ani ne naproti sobě, zatímco posluhové odpočítávají. Lenský se klepe a vyděšeně hledí do publika, zatímco Oněgin se snaží mladému příteli klidným hlasem souboj rozmluvit a zahnat tak výčitky svědomí. Leč jeho snahy jsou marné. Výjev nepodbarvuje hudba, zaslechneme pouze ranní švitoření ptáků, působící tím děsivěji, čím více si člověk uvědomí, co se na scéně chystá. Při odpočítávání diváci v publiku ani nedýchají. Pak se ozve výstřel, výkřik, výčitky. Oněgin již pozdě zpytuje svědomí, zatímco básník je Zarjckým pomalu odtažen ze scény.

Pro mladého režiséra již příznačná je kvalitní práce s herci. Ti jsou ve vykreslování charakterů svých postav přesní a důkladní. Při jejich pozorování pochopíme podstatu autorových škrťů v textu, veškeré dění se zobrazuje ve tváři jeho herců. Není tedy divu, že ani při děrovačce nejsou schopni se uvolnit z napětí a jediné, co jim zbývá, jsou slzy na tváři.

Tomáš Dastlík jako Evžen Oněgin svým celkovým vzezřením v čele s oholenou hlavou a výrazným líčením připomíná masku. Tu si ve společnosti nasazoval tak často, že téměř splynula s jeho osobností a to tak dokonale, že se toho Oněgin přestal být vědom. Ani jeho téměř dokonale zkažená osobnost však není schopná přejít zastřelení přítele bez výčitek svědomí. Uvědomuje si, že tohle přehnal a raději odjíždí do ciziny. Když se po letech vrací do Petrohradu nikdo a on sám především vlastně ani neví proč. Snad doufal, že jej večírky dovedou opět povzbudit, leč nestává se tak. Vrcholem všeho se stává setkání odměřenou Taťanou. Ta v něm sice probudí dávno zapomenuté city, je však již příliš pozdě na to, aby byly jeho bývalé prohřešky zapomenuty, a tak se opět odebrá do ústraní, kde se bude snažit najít vykoupení. Lukáš Melník představuje Lenského jako rozčuchaného lehkovážného mladíka s horkou hlavou. Nezátížen dosud životními strastmi, užívá si svého mládí, afektovaně se směje každé hlouposti, naplno prožívá svou zamilovanost. O to tvrdší je ovšem jeho konfrontace s realitou, kdy se jeho žárlivost stává největším

problémem. Nepoznav dosud horší urážky než uražené ješitnosti, nevidí ze situace jiné východisko než souboj. V poslední chvíli si uvědomí svou nerozvážnost, jeho hrdost mu však nedovolí, aby souboj odvolal a tak spěje k záhubě životem v podstatě nepoznamenan. Taťána Terezy Vilišové je nejprve dětsky naivní až prostá. V předloze několika slokami popsaná Taťánina povaha je zhuštěna do všeříkajícího obrazu, kdy hravá dívka v panenkovských šatičkách nečekaně vstoupí do pokoje s papírovým drakem. Opět, rytmicky se stupňující, několikrát za sebou. Poprvé si jí všimne pouze Oněgin, naposledy matka, která nezapomene výchovně poznamenat, že "vletět do místnosti jako drak" není zdvořilé. Důvěřivě se posléze Oněginovi svěří se svými tužbami a dojata jeho galantní vstřícností, zamiluje se bezhlavě. Jaký je to rozdíl oproti závěru inscenace, kde se z Taťány stane vlivem okolností chladná královna, která po letech trápení se byla matkou donucena přijít k rozumu a tak se podřizuje společnosti, ačkoliv její přání jsou s tímto v rozporu. Miluje stále Oněgina a neskrývá to, ale než se vystavit hanbě a posměchu, raději zůstane ve vztahu se svým manželem. Ostatně, Oněgin svou šanci měl a není její vina, že ji tak lehkomyšlně propásl. Inscenace Evžena Oněgina se stala v Ostravě pojmem. Diváci si režiséra oblíbili a tak se nyní při výběru představení rozhodují, jestli jít "jen" do divadla, nebo "na Mikuláška". Vzájemná harmonie Mikuláška se souborem "od Bezručů" evidentně funguje a tak vcelku logicky vyplývá, že se rozhodl s divadlem spolupracovat i do budoucna.

<http://mawria.blog.cz/1102/divadlo-petra-bezruce-evzen-onegin> / 21. 2. 2011 v 0:40